

Tudi še drugi listi so bili v listnici. Ker je pastir znal brati, videl je iz papirjev, da je vse to svojina nekega Franceta Šipeka, rokodelskega pomočnika.

Pastir si precej misli, da gospodar najdene listnice nihče drugi ni nego óni mladenič, ki je malo prej tako moško mimo njega korakal. Vže je hotel čredi psa za váruha postaviti, a on sam hiteti za otišlim popopotnikom, ko mu ta naproti prisopiha ter vpraša, je li on našel kako listnico? Pastir ga prosi, naj mu pové svoje imé in priimek. Popotni rokodelčič mu reče, da se piše Fran Šipek. Nato mu pastir pomoli listnico, rekoč: „Jaz sem našel vašo listnico; tukaj jo imate!“ Rokodelčič pogleda v listnico, in ko vidi, da nič ne manjka v njej, razveseli se, sname svoj prstan z roke in ga hoče podariti poštenemu pastirju. Ali pastir ne vzame prstana ter reče: „Le imejte svoj prstan, saj ste vže takó veliko strahú prestali in se na pótu tudi zamudili. Mi pastirji si štejemó v dolžnost, popotnikom postreči, če le moremo. In za to, kar nam je dolžnost storiti, plačila tirjati ne smemo. A strah, ki ste ga prestali, bodi vam nauk, da vsakega človeka, mimo katerega vas pot nanese, uljudno pozdravite, ker ne veste, ako vam ta ali óni v potrebi ne bode morda še kdaj pomagal.“

Rokodelčič osramočen podá pastirju roko in ga prosi odpúščenja. Pastir pa mu pokaže še bližnji pot, po katerem še pred nočjo lahko pride do prenočišča.

Rokodelčič se je večkrat spominal poštenega pastirja ter z nekim vidnim veseljem pripovedoval svojim továrišem o njem.

(Po „Kath. Schulblatt“ prevel P. G.)

Zakaj sovražijo svinje pse, psi mačke in mačke miši?

aljale so se in rile po mastnej gnojnici lepo rejene svinje. „Dôba našega življenja je prekratka — oglási se zdajci najtolstejša izmej njih — res da nam človek streže po svojej moči, a zakaj in koliko časa? — Toliko časa, da nas odebeli in potlej izroči ostremu nožu neusmiljenega klaveca. Stvar se mora predrugačiti, a kakó?“ —

In zberó se svinje v posvetovanje. Ugibajo in ugibajo, kako bi se dalo pomagati, a vse ugibanje je bilo zamán. Slednjič se oglasi zopet zgoraj omenjena dobro rejena svinja, ki ni bila samo najtolstejša, nego tudi najzvičajnejša mej vsemi, ter reče: „Treba je sestaviti tožbo, hudo tožbo zoper človeka in njegovo brezobzirnost. To tožbo ponese najurnejša izmej nas do jezičnega dohtarja, kateri stanuje v mestu več dni hodá od tù in je menda zeló učen. On naj zagovarja naše pravo, a za plačilo dobi najlepših klobas, jeternih in mesenih.“ — Rečeno, storjeno! Tožba je bila jako obširna in temeljita; pravijo, da je po prodajalnicah skoraj papirja primanjkovalo.

Najurnejša svinja se podá na pot. Bil je vroč poleten dan, in svinja, nevajena težavnega póta, po več urnej hoji z veseljem pozdravi hladno mlako ob cesti. Zarije se do vratú v blato, da si odpočije in ohladi. Mimo pride pes. Kmalu se

pomérita od kod in kam, in drage volje ponudi se jej pes, da prevzame njen posel, češ, pot ga pelje proti mestu, v katerem prebiva učeni „dohtar.“ —

A tudi njega dolgi pot utruji; leže pod košato drevo, da si odpočije. Sreča ga maček ter ga pozdravi. Kmalu se tudi ta dva dogovorita o njunem poslu, katerega zdaj maček prevzame, ker je bil namenjen naravnost v óno mesto. Pot do mesta je bil še zdaj tako dolg, da je bil maček primoran prenočiti v nekem skednji. Vleže se k počitku, a preje še spravi tisto svinjsko tožbo v varen kraj. Ali kaj se zgodi? Iztaknile so jo radovedne in požrešne miši, vohale od vseh strani, ter jo naposled jele glodati in trgati, da je bilo veselje. Vse trudapolno in mučno delo nezadovoljnih svinj je bilo v kratkem času uničeno. —

Ker je morala vže omenjena tolsta in zvijačna svinja v ravno istem času pod klavčev nož, a ostale svinje niso bile tako učene, da bi sestavile drugo tožbo, ostala je dóba svinjskega življenja še vedno takó kratka, kakor poprej. Iz sovraštva pa so napovedale svinje malomarnemu psu vojsko, a ta zopet mački, mačka, se vé da, pa mišim, in to sovraštvo traja vže sila dolgo dolgo časa in menda tudi nikoli nehalo ne bode.

Nauk: Opravi vsako delo sam in o pravem času.

J. Medić.

Osveta.

Na zelenej grivi (trati) sredi plódnega polja vidiš kaj lep prizor. Stara koklja je s svojo drobno družinico. S počasnim in hripavim glasom kliče ter opominja skrbna mati predrzne svoje otročičke, swareč je pred pretečo jim nevarnostjo. Bistvo njeno oko vidi vže iz daleč vsako nevarnost, izkušnja je njena najboljša učiteljica.

Zdaj ugleda drobno zrnce v zelenej travi. Kako skrbno kliče ta uboga žival svoje drobne piške na to skromno kosilce! Kako pazno gleda njeno oko na okrog, da bi niti jeden njenih mladičev ne ostal brez deleža! In ako vidi, da je ta ali óni prepozno prišel na njeno vabilo, kako jo tare skrb, dokler tudi temu ne poišče kakega zrnca v darilo!

Kaj nè, otročiči, kako lepo in podučljivo je tako vedenje brezumne živalce? Ako pa vže ta žival le po svojem naravnem nagonu tako zeló skrbi za svoje mladiče, koliko večja mora biti še le skrb vaših dobrih mater, ki imajo od vsega vednega Boga sveto nalogo skrbeti ne samó za vaše telo, kakor brezumna žival, temveč tudi, in to še mnogo bolj, za vašo neumrjočo dušo. Otroci, bodite jim hvaležni za to! —

Poglejmo pa še nekoliko drobne piške, kako se vedejo proti svojej materi! Le poglej ónega liščeka tam, kako nagajiv je ta poniglavček! Tam se je prepiral in ruval s svojimi brateci in sestricami, tû se predrzne nagajati celó materi samej. Kadar izbrska ta kako zrnce, da bi ga povžila sama, hitro priskoči óni nagajivec in jej ga siloma iztrga iz starikavega kljuna, ne da bi privoščil dobrej svojej materi le nekoliko krepila. In še več! Celó na hrbet svoje onemogle matere predrzne se